

POSTANOWIENIE Z DNIA 26 MAJA 2009 R.
SNO 39/09

Przewodniczący: sędzia SN Dariusz Świecki (sprawozdawca).
Sędziowie SN: Marian Buliński, Roman Sądej.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny z udziałem protokolanta w sprawie sędziego Sądu Rejonowego po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2009 r. zażalenia wniesionego przez obrońcę obwinionego na postanowienie Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 23 marca 2009 r., sygn. akt (...)

postanowił: zmienić zaskarżone postanowienie i zawiesić postępowanie dyscyplinarne do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego przeciwko sędziemu Sądu Rejonowego w sprawie o przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. i art. 157 § 2 w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 23 marca 2009 r. Sąd Dyscyplinarny – Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosku obrońcy obwinionego o zawieszenie postępowania dyscyplinarnego podnosząc, że poprzednio wydane postanowienie o zawieszeniu postępowania dyscyplinarnego do czasu zakończenia postępowania karnego, które mogło wówczas zostać wszczęte w związku z wnioskiem prokuratora o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej za przestępstwo, którego znamiona zostały wskazane we wniosku dyscyplinarnym, zostało uchylone przez Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny, a sprawa przekazana celem dalszego prowadzenia. W zażaleniu na to postanowienie obrońca wniósł o jego uchylenie i zawieszenie postępowania dyscyplinarnego do czasu ukończenia postępowania karnego prowadzonego przeciw obwinionemu o popełnienie przestępstw z art. 222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne. W orzecznictwie Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego wyrażono pogląd, że jeżeli przedmiotem toczących się równocześnie postępowań – dyscyplinarnego i karnego, jest odpowiedzialność sędziego związana z zarzutem popełnienia tego samego czynu o znamionach przestępstwa, to orzeczeniem obalającym domniemanie niewinności jest wyrok wydany w postępowaniu karnym. Brak takiego wyroku może stanowić przeszkodę uniemożliwiającą kontynuowanie postępowania dyscyplinarnego, jeżeli zarzucanym przewinieniem jest wyłącznie czyn objęty oskarżeniem w postępowaniu karnym (postanowienie z dnia 27 listopada 2003

r., SNO 73/03, Lex nr 471884). Pogląd ten został potwierdzony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2006 r., I KZP 8/06 (OSNKW 2006, z. 10, poz. 87). Należy zatem przyjąć, że w sytuacji, gdy przewinienie dyscyplinarne zawiera znamiona przestępstwa, to zachodzi konieczność zawieszenia postępowania dyscyplinarnego do czasu wydania prawomocnego wyroku sądu karnego, stosując odpowiednio art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p.

Skoro więc w rozpoznawanej sprawie obwinionemu postawiono zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na zachowaniu wypełniającym znamiona przestępstwa z art. 222 § 1 k.k. i o popełnienie tego przestępstwa oskarżono sędziego przez wniesienie aktu oskarżenia, to zażalenie należy uznać za zasadne.

Na marginesie trzeba jednak zauważyć, że nietrafnie Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wydając zaskarżone postanowienie uznał, że postanowienie Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 27 stycznia 2009 r., z uwagi na rozstrzygnięcie o przekazaniu sprawy celem dalszego prowadzenia, uniemożliwiało uwzględnienie wniosku o zawieszenie postępowania. Zapatrywanie prawne wyrażone w tym postanowieniu dotyczyło sytuacji, w której w stosunku do obwinionego nie było wszczęte postępowanie karne, a zatem Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny wówczas uznał, że „postanowienie o zawieszeniu postępowania zostało wydane co najmniej przedwcześnie”. W dniu 31 marca 2009 r. prokurator wniósł do Sądu Rejonowego akt oskarżenia przeciwko sędziemu Sądu Rejonowego o popełnienie przestępstw z art. 222 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 226 § 1 k.k. Wobec zmiany sytuacji procesowej obwinionego, ten pogląd stracił więc na aktualności i nie było przeszkód do wydania odmiennego obecnie rozstrzygnięcia w myśl zasady *rebus sic stantibus*.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w postanowieniu.